

— Да, знае се, че бравата сече, триона реже и че всѣко сѣчиво върши такава работа, за която е прѣдначено.

— Е, че пушката не е ли прѣдначена да убива хора?

— Да, но и не! Пушката е прѣдначена да убива всѣко живо. Съ нея ходятъ и на ловъ.

— Вашия ловъ не бѣше ли турци?

— Въ подробности не мога влѣ, обаче туй което чухъ мога да ви кажа. Когато излѣзохме отъ парата да на брѣга, видѣхъ какъ единъ младъ и извънредно хубавелекъ човѣкъ, облеченъ въ офицерска униформа, приличенъ на румански генералъ, извика съ високъ гласъ на бѣлгарски да се съберемъ около него. Това и стана въ най-късо врѣме. Тогава попитахъ азъ едного, «кой е тоя?» «Той е войводата,» ми се отговори. Въ това врѣме, този той застана гордо на една височина прѣдъ насъ и заговори: «Братия! Днесъ ние стѣпваме въ рабското си отечество съ оръжие въ рѣцѣ, да помогнемъ на възстаналитѣ си братя и сестри, да се боримъ за свободата на бѣлгария, която тѣй немилостиво тѣпчатъ нашитѣ петвѣковни врагове. Европа се смили налъ насъ и даде още въ 1856 г. въ Парижкия трактатъ макаръ и ничтожни права на бѣлгарина, обаче царското правителство макаръ и да ги подписа и макаръ да се обѣща, че ще ги привѣде въ изпълнение пакъ ги остави мендеръ-алтънда. И това правителство продължава да тероризира невиннитѣ наши братя и сестри! Полиграватъ се съ честъта на нашитѣ майки, жени и сестри, пѣкъ и дѣца. Биятъ ни като нечтожни скотове. На бѣлгарина търговецъ пѣтя е запушенъ. Колятъ, биятъ! Колко невинни дѣчица оплакватъ убиятия си бащица! Колко майки скърбятъ за своитѣ синове! Колко невѣсти за своитѣ съпрузи! Колко, колко братя и сестри сѣ захвърлени на произвола на сѣдбата. Обири и обезчестявания срѣдъ бѣлъ день — прѣдъ нашитѣ очи! Данъци безбожно взематъ и на